

CŨNG MỘT KIẾP NGƯỜI

Ông chỉ huy phó của giang đoàn tôi tên là Trần văn Tèo, cái tên vừa lạ, vừa khó gọi. Có lẽ, khi sinh ra, mẹ ông phải chọn cái tên không có trong danh sách của Diêm Vương, để bọn cô hồn các đảng thấy chán mà không thèm rú rê theo ông bà. Ông cứ thế mà trưởng thành dưới cái tên bất hủ này cho hết đời mình.

Ngày đầu tiên khi tôi đến trình diện đơn vị mới, cái đơn vị có cái tên thật xa lạ đối với một tên sĩ quan nhóc vừa ra trường như tôi, Giang Đoàn 58 Tuần Thám là cái quái gì đây hè. Tên chuẩn úy CB Bảng ra đón tôi từ công trại cười cười.

-Bình phải không? Vào đây! Rửa mặt thay đồ gấp Chỉ huy phó Tèo...Chỉ huy trưởng đi vắng hôm nay..

Tên Bảng nói thêm lằng nhằng nhiều chuyện về đơn vị này, nhưng tôi đang lo toan về chuyện trình diện nên chẳng quan tâm gì nữa. Từ cái khuôn khổ cứng còng trong quân trường vẫn còn lần lữa trong đầu, nên thoát nghe gọi đến tên ông đại úy Tèo thì bụng tôi đã teo mẹ rồi, tôi hình dung ngay hình ảnh không mấy hoạt bát cho lắm của một ông mặt mày đen đui, vai u thịt bắp kiểu người cày có ruộng, thì trong bụng không thoải mái lắm.

- Bà nó! Tới đâu thì tới, cỡ mấy thằng đàn anh của mình là cùng chứ gì.. Tôi làu nhàu trong miệng.

Anh bí thư đưa tôi vào nơi của ông Tèo làm việc. Tôi đứng thẳng chuẩn bị để đối diện với cấp chỉ huy tương lai của mình. Là thằng chuẩn úy nhóc mới ra lò, tôi trông 'ngáo' lắm. Đầu tóc ngắn ngắn, lồm chồm như đang đội trên óc mình một chùm lông mất trật tự, trong khi ai nấy nơi đây đều mặc chiến phục, tôi lại chơi một bộ tiểu lễ trắng ỉn hờ cứng ngắt như tờ giấy nhám, trên vai mang lon chuẩn úy trang trọng vàng chói. Đôi giày quét phấn trắng tinh, trắng hơn cả chiếc mũ sĩ quan mà tôi cầm trên tay đang rịn mồ hôi vì ruột tôi teo ngắt. Có lẽ vì thế mà dáng đi của tôi tự dưng như một tên hát Hồ Quảng, cứng còng, cứng ngắt, không giống con giáp nào.

Vào phòng ông Tèo, trông trơn. Nói là căn phòng thì hơi quá, nó chỉ là một trong những dãy trại lợp 'tôn' của Mỹ để lại, đặc mùi 'quân đội'. Cũng những tủ cá nhân bằng sắt, giường lính nệm đơn, cái bàn làm việc của ông Tèo thấy mà chán phèo. 'Hi bàn này để nhậu chứ làm gì, chả có giấy má gì cả, vậy cũng bắt mình chờ chơi ta.' Tôi lằm bằm để lấy lại niềm tin chút đỉnh. Tôi đứng tần ngần cùng với anh bí thư chờ đợi. Anh chàng này nhìn tôi cười hề hề.

- Thiếu úy (con bà nó! Chưa đánh đã lên lon rồi) trông lảng quá!

Vừa khen mà vừa cười mới đều chứ. Tôi nhìn xuống lại bộ dạng của mình, rồi nhìn các cảnh vật xung quanh, mừng tưng đến khuôn mặt hắc ám của đại úy Tèo, tự dưng tôi thấy vật gì trên thân tôi cũng vô duyên đến tức cười, miệng mím cười mà bên dưới thì mắc đáí quá trời.

Đừng chờ lâu lại liên miên nhớ tới thời gian gần đây trong quân trường Nhatrang, những ký ức hỗn độn của quân kỷ, những khuôn mặt đăm đăm của nhóm đàn anh, hình ảnh tôi và đám bạn cùng khoá dơ bản, hồi thối đang bò càng, bò lê trên sân cát nóng như lửa, hay đang bị kéo lết sệt

trên vi sắt, chúng tôi là những con thú môi nứt nẻ vì thiếu nước, mồm miệng hôi như ông công, bạn bè đứng cạnh mà không ngó thấy nhau. Và ngày, lúc ấy, sao dài hết biết. Nay, tôi là tên sĩ quan nhóc đứng đây, tất cả đều mới mẻ, đầy đe dọa dưới mắt tôi, từ một sinh viên chán mớ đời, học dở, đi lính, ngơ ngáo vào một cuộc chơi mới. Bắt đầu từ ông đại úy Trần văn TÈO này.

- Con bà nó! Nghe tên là muốn đi tù cho xong!

Tôi nghe tiếng dép lép xẹp từ phía sau chái đi ra. Tôi đứng thẳng người hơn và đội vôi mũ lên đầu. Ông Tèo xuất hiện. Cái hình ảnh người cày có ruộng bay mất tiêu, trước mặt tôi là một diễn viên Alan Delon, anh chàng diễn viên mặc bộ đồ 'trây di' đầu trần, mang dép Nhật, không lon lá gì ráo mà trông còn đẹp trai hơn tui nữa chứ. Mặt đã trắng hơn mặt tôi, dáng còn dăm cao hơn tôi. Ông Tèo trông phong lưu dữ ta. Tôi lên tay nghiêm chỉnh để ngang trán chào ông. Theo nguyên tắc quân trường tôi thao thao đọc tên, số quân lia chia. Mắt dăm dăm nhìn ông Tèo chờ phán quyết của ông.

Ông Tèo bước đến chìa tay ra cho tôi bắt và nói.

- Anh Bình đây à! Đủ rồi! đủ rồi! ngồi đây, ngồi đây!

Ông chỉ vào chiếc ghế và nói như ra lệnh. Đồng thời ra dấu cho anh bí thư rời khỏi phòng. Cuộc trình diện của tôi diễn ra chỉ vài giây, đơn giản, vậy mà ngày đêm tôi lo sốt vó, áo quần láng bóng, miệng nhai kẹo cao su, chuẩn bị như đi đánh giặc mới ngổ chớ.

Ông Tèo vừa lơ đãng đọc nhanh hồ sơ lý lịch và công điện đảo nhiệm của tôi, vừa hỏi đại khái như tôi thuộc khoá nào ở Nhatrang, ngành gì, sao không đi biển mà chọn đi sông rạch, vợ con gì chưa?

Thì ra trường nhờ bà dất, ông nhập, tôi đậu vào hạng 58. Lên chọn đơn vị thì những đơn vị béo được mấy thằng học giỏi chúng chớp mất rồi. Tôi chỉ đành thành HQ sông rạch, nhận đơn vị mà thật sự thì mù tịt, chỉ biết lơ mơ là mình phải tuần tiễu trên sông với chiến đỉnh PBR thế thôi. Vợ con he he! Hai mươi mốt tuổi, nghèo như hủi, ngu như bò, nhát như thỏ, xấu như ma. chỉ có mấy con gái từng từng mới ngó tới tôi thôi ông ơi!

Lão Tèo nhìn lại tôi trong bộ đồ chiến, lão chặc lưỡi.

-Thôi cậu về phòng thay đồ khác đi, sang đây, ra phố, tôi đãi cậu một châu làm quen. Tôi sẽ dẫn cậu gặp chỉ huy trưởng mai, một gì không chừng. Mà cậu biết ai là chỉ huy trưởng của mình không?

Tôi ngớ ra.

-Dạ thưa đại úy không ạ!

-Đại úy, đại uyết gì! Gọi tôi bằng anh là tốt rồi, mà mày tao cũng không sao. Chỉ huy trưởng của mình tên Lê huệ Nhi, nhớ nhé, ông này không dễ chịu như tôi đâu, nhớ đấy! Thôi về phòng đi, tôi chờ cậu nơi đây.

Kể từ giờ phút ấy. Tôi gì nhập vào một gia đình lạ lùng nhất nước. Nhiệm vụ của tôi bên ngoài trông đơn giản nhưng bên trong thập phần hiểm nguy từ mọi phía. Giai đoạn đầu tôi được chỉ định phụ tá sĩ quan tuần tiễu cho một thiếu úy CB tên Hưng. Chúng đi tuần miệt mài trên cách ngõ ngách sông rạch thuộc vùng Bên Tre, Kiên Hoà, Đồng Tâm., Cù Lao Óc. Cứ vác dít đi tuần hai ngày, hai đêm, quay về căn cứ nghỉ hai ngày

Gã Hưng này thuộc dân Thủ Đức, hấn có vẻ khoái tôi, tính tình, người ngợm cũng ok, chơi được, duy có một tật là cứ mỗi lần hết công tác, bằng mọi cách hấn năn nỉ, i ôi, rừ rừ tôi theo hấn đi

kiếm mấy con 'bò lạc' ở công viên Lạc Hồng. Tôi thì nhát mấy tiết mục này lắm. Đi với hẳn cả đêm tôi có kiếm được con bò, con heo gì đâu. Gặp gái như gặp ma, nói ngọng, nói nghịu, cà lăm, cà lạp, chưa nói hết một câu, thì mấy con bò đã ngoe nguẩy, nhổng đuôi chạy mất rồi.

Bước cuối là xách đít không về phòng hôn mấy chai 33, rồi lăn đùng ra mà ngủ. Chờ đến ngày nhận công tác mới, mang nón sắt xuống chiến đình và ngày tháng cứ thế mà trôi qua.

Dần dần tôi và lão Tèo thân thích và thường xuyên đi chơi với nhau. Lão thích tôi bởi tôi là tên chúa ba phải và vô cùng hiền. Tôi ba phải đến nỗi ai nhậu thì tôi cũng nhậu, hút sách thì có tôi, bài bạc, ít khi tôi có tiền chơi, thì tôi cũng ngồi ngoài châu rìa, bàn luận tùm lum. Đi 'cua' đào thom sau các buổi tan trường cũng có tôi. Ngồi ở quán nước tôi với lão Tèo nhìn ngắm các em tuồng như chắm hoa hậu áo dài. Tôi thì dựa trên mỹ thuật, vẽ đẹp yêu kiều, tha thướt mà bình phẩm, lão thì thực tế hơn, cho điểm cao các em có mông có ngực. Tôi nói.

-Anh phàm tục quá cỡ....

Lão cười hềnh hệt...

-Cậu giờ còn sống trên mây. Mang mấy em ấy về để nuôi bệnh à!

Cuối cùng lão không tin tưởng vào khả năng chắm hoa hậu của tôi, bởi em nào dưới mắt tôi cũng quá đã, quá đẹp, tôi cứ xuýt xoa làm lão phát bực.

-Anh vợ cả khối như thế thì chỉ có nước ở vậy, tụt quần chẳng ai thèm nhìn

Nói là nói, chứ tôi tụt quần là có cả khối em nhìn đấy chứ, nhưng tôi không màng trả lời chi cho mệt.

Chê tôi thậm tệ, vậy mà chiều chiều lão cũng mang tôi theo, lẻo đẻo sau các em đi học về. Tôi thì 'chảnh' hay diện lon lá trên vai cho le. Lão thì trái lại mặc thường phục đúng thời trang, lịch thiệp, đi theo các em tán hươu, tán vượn. Khả năng tán đào của tôi chẳng những hạng bét mà còn vô duyên thấy sợ. Câu đầu mấy em nghe tôi nói thì còn tạm được, đến khi nghe tôi phun ra câu kể, tôi quay qua, quay lại, thì mấy em như ảo thuật, biến bà đi đâu hết rồi.

-Này! Anh đừng mở miệng, để tôi nói hết cho, nghe không? Lão dặn dò. Đi cua đào như anh chỉ có nước ăn mây.

Lão nói hơi chậm tự ái rồi đó nghe, thôi kệ, mặc lão.

Mà đi theo mấy em thom thì chán lắm, dư biết có hai chàng khùng theo sau mà mấy em cứ tỉnh bơ, vênh cái bản mặt đẹp ra tuồng như 'em hồng chịu đầu, kỳ chết đi..' Cái kiểu 'em chả! em chả!' ngoài mặt thì không, nhưng trong lòng thì tung tăng, khoái trí

Tôi với lão cứ diễn tuồng 'Anh đưa Ngọ về, đường mưa nho nhỏ'. Đường nơi đây không mưa, chỉ có nắng thì như đổ lửa trên đầu.

Tôi với lão vì thế mà thân ra mặt. Nhờ thế sau này tôi được biết. Lão đã ly dị với vợ hơn hai năm qua. Bà dẫn con xuống xuống chạy theo một người bạn thân của lão. Lão đau khổ vô hạn. Ngày nhớ con, đêm nhớ vợ cho mãi đến giờ. Nhưng chuyện này là một chuyện dài tôi làm sao kể xiết. Thình thoảng tôi thấy lão moi hình vợ con ra, ngồi trầm ngâm trước ly rượu, mà ngắm. Vợ đẹp, con đẹp, lão đau là phải lắm. Tôi xem ké còn đau hổng chỉ là lão.

Có chuyện gì lạ lão hay kể cho tôi nghe chơi. Tôi đâm ra khoái lão, bởi lão sành sỏi, ăn chơi có trình độ, hào phóng và khoáng đạt. Lão thừa biết tôi là tên sĩ quan nghèo mặt rệp. Lão thắc mắc

-Tiền lương của anh đâu, sao tháng nào tôi cũng thấy anh vay mượn của mẹ Tám hết vậy.

-Tháng tháng tôi phải chia nửa cho mẹ tôi, bà vừa bệnh, vừa nghèo. Được chút nào hay chút ấy đại ca ơi!

Lão vỗ vỗ vai tôi

-Được lắm, tốt lắm...khi nào kẹt dữ cho tôi hay nhé.

Mà đời nào tôi lợi dụng bạn bè, thà chết giữ tiếng. .hôi, thà thiếu nợ người khác sút quần tôi cũng không than van một tiếng, dân hải quân Nhatrang kiêu hùng, chớ bỏ sao!

Lão biết thế nên không khi nào chạm vào tự ái ngu ngốc của tôi. Tuy nhiên mọi việc ăn nhậu lão đều dành chi bao ,dù tôi nằn nì cách mấy lão cũng không cho.

Đời sống ở giang đoàn là thế.

Dạo này tôi đã thành sĩ quan tuần tiểu thật sự, toán công tác gồm bốn chiếc PBR, tôi hãnh diện nhận lãnh trách nhiệm tuần tra các ngõ ngách sông rạch và phục kích khi đêm xuống.

Tôi còn nhớ rất rõ. Một chiều chạng vạng tối ,tôi và các chiến đĩnh trên đường đi đến điểm phục kích trên con rạch nhỏ vùng Đồng Tâm. Bốn chiếc chiến đĩnh chạy chậm theo một hàng dọc, tôi ngồi trên nắp hầm máy ở chiếc thứ hai, thân mặc áo giáp, đầu đội nón sắt, mắt lơ đãng nhìn hai bên bờ ,những hàng dừa nước dày đặc đen ngòm đang chạy lui như những hình thù quái dị trong bầu trời sẫm sẫm tối. Chợt tôi thấy một đường lửa rực rỡ đâm bổ vào chiếc tiểu đĩnh phía trước, tiếp theo là một loạt nổ ròn rã liên theo đó, chiếc tiểu đĩnh trúng đạn thù trôi dạt sang một bên và những làn đạn kẻ tiếp đuôi theo, vòn vập lẫn xả vào thân của chiếc giang đĩnh ấy. Cuộc phục kích xảy ra vô cùng ngắn ngủi, bất ngờ. Người của tôi đông lại, nỗi sợ hãi khiến tôi không biết phải làm gì, mấy thằng em trên các chiến đĩnh tự động nhào lên mấy khẩu súng máy bắn tới tấp phản kích vào bờ. Mùi thuốc súng, tiếng nổ của các tràng đạn từ các giang đĩnh, khiến tôi lấy lại bình tĩnh, lúc ấy tôi mới hoàn hồn gọi mấy báo cáo về phòng hành quân, đồng thời chạy đến chiếc tiểu đĩnh phía trước, hỗ trợ, cấp tốc cấp cứu những anh em bị thương. Lúc này bọn khốn nạn VC câm nín. Không biết hỏa lực kinh hồn của ta đã giết hết chúng, hay chúng đang trốn chui, chôn nhủi dưới các địa đạo cũng không biết chừng..

Lệnh của đại bàng Nhi cho tôi rút khỏi vùng 'hắc ám' này. Tôi dùng một chiếc tiểu đĩnh nhanh nhất, chở các anh em bị thương về căn cứ trước .Chúng tôi vừa ra, vừa bắn cầm chừng đến khi ra sông lớn.

Lần đầu tiên trong đời tôi mới nếm mùi chiến tranh thật sự ra sao. Thú thực giây phút đầu tôi kinh sợ vô cùng, tôi cảm nhận cái chết đối với chúng tôi sao đơn giản, lạnh lùng như thế. Tôi sờ vào khẩu súng con bên hông, nhìn những khuôn mặt khắc khổ của đám lính, nhìn ngắm những chiếc giang đĩnh trang bị những vòm súng to lớn, vô đạn nằm tứ tung khắp chỗ trên sàn thuyền. Chiếc máy truyền tin PC25 vẫn còn khò khè trong tay tôi, khi các chiến đĩnh xả hết tốc lực đưa tôi về căn cứ. Tôi im thin thít, tôi chợt nhớ đến mẹ tôi, không biết mẹ tôi có hay đưa con cưng của bà vừa thoát cơn hoạn nạn trong đường tơ, kẽ tóc hay không?

Chiến tranh là thế, cừu bắn nhau loạn xạ ,xong về nhậu là quên hết ,quên tuốt luốt.

Lão Tèo ra tận cầu nổi đón tôi, choàng qua vai tôi nhíp nhíp rồi nói

-Đi theo tôi gặp bác Nhi. Sợ không? Có ướt quần không..? May là không có ai đi phép dài hạn, nhất là cậu còn nguyên thì tôi mừng rồi.

Tôi không nói gì, ngược nhìn lão và rảo bước về phía phòng của ông Nhi. Chỉ huy trưởng bắt tay tôi, có ý khen ngợi tôi đã phản ứng mau chóng, trấn áp lần phục kích sau của chúng.

Tôi kể lại chi tiết về những diễn biến vừa qua. Ngồi hút hết điếu thuốc con mèo đỏ rồi cùng lão Tèo ra về.

Càng ngày tôi với lão Tèo thân thích hơn. Lão coi tôi như đứa em nên tiếp tục công việc săn gái càng ngày càng tích cực. Hai chúng tôi đã lê mồn bao đôi giày lính, uống cả trăm ly cà phê, hút cả ngàn điếu thuốc. Cuối cùng lão cũng quen được với Hân, cô bé này đẹp ,dễ thương, nói năng duyên dáng. Tôi lên chấm điểm nơi chôn nào của Hân đều cao điểm hết, phần ngực tôi nuốt nước miếng chấm tối đa dùm lão .

Rồi họ yêu nhau, tự nhiên tôi bị gạt ra rìa hồi nào không hay. Ông bà cứ hện hò lia chia, còn tôi thì cũng hện hò, mà hện hò với mấy cô chẳng tính cộng sản ở ngoài bụi cây cỏ bên sông . Mấy em tôi

son bằng lựu đạn,sách ví bằng AK 47,nói lời yêu bằng những tràng đạn pháo,tặng quà cho tôi bằng B40-41. Có lúc tôi hậm hực hỏi lão tại sao tôi cũng là sĩ quan,trẻ hơn ông,sao không có con ruồi khùng nào nào bu tôi hết vậy?

Lão cười hề hề,lão cho rằng tôi ăn nói vô duyên,nên các em chỉ cần nghe câu tán đầu của tôi là đã hòa nhau,phù mở ra tát tôi lia lịa rồi. Lão còn phủ phàng nói.

-Có đào làm gì ,cậu mà có đào thì chỉ có nước mặt thêm,đôi nhăng răng ra thì nó bỏ ngay.

-Chưa chắc,biết đâu tôi vớ được hủ nếp thì cứ ung dung ăn no bò cưỡi

-Hủ nếp thì họa may. Lão cười đều.

Vài lần Hân mang theo bạn cố ý giới thiệu cho tôi.Nhưng lần nào kết quả cũng tệ hại như nhau,tôi vẫn mang cái đít không về trại,nhìn mấy tấm ảnh Playboy treo hàng lớp trên vách, rồi hình dung lại các buổi gặp gỡ vừa qua,thấy mình vừa ngổ,vừa vô duyên,ngồi với gái mà chỉ biết nhe răng cười hi hi,thì có ma nào ưa mình cho được.Thôi đành nhìn gái Tây tên vách,nằm xấp ngủ một mình cũng qua ngày,qua tháng.

Lão Tèo với Hân yêu nhau kinh lắm. Lão giờ trông trẻ,vui và bảnh bao hơn.Tôi mừng cho hai người ,thật sự mừng cho bạn mình nhiều hơn,khi biết lão đang tìm lại được một niềm hạnh phúc quý hiếm mà trước đây lão đã đánh mất từ cuộc hôn nhân trước.

Một đêm,lão lôi tôi qua phòng uống rượu ,tôi lấy làm lạ,bởi chúng tôi chỉ lê la ngoài mấy quán nhạc,vừa khêu mộng gái vừa uống bia chơi,ít khi chịu khó nhậu ở nhà.

Tôi đến,bia rượu đã dọn sẵn trên bàn,lão ngồi lù lù,tay cầm ly bia đá .Nét mặt đăm chiêu,tư lự.

-Ngồi đi! Bia đấy.

Tôi nâng ly bia cao,hướng về phía lão nói như ca cải lương.

-Ly này tôi chúc mừng anh và chị Hân. Thấy anh vui tôi cũng vui lây,khi nào anh cho thắng em này uống rượu mừng đây ông?

Ngoài cả dự tính của tôi. Lão nhìn tôi,đôi mắt chùng xuống tối,u buồn,tay đặt ly bia xuống bàn.Lão tiết lộ

-Hân đã có bầu gần ba tháng rồi..

Tôi cắt ngang,la lên

-Chúc mừng!Chúc mừng!

Tôi háo hức nhảy cẫng lên vui mừng,nâng ly cao hơn nhìn lão. Nhưng đáp lại chỉ là một sự yên lặng đầy buồn rầu thể hiện u tối trong đôi mắt lão.

Lão chậm rãi kể..

Gia đình Hân không chấp nhận lời cầu hôn của lão,chẳng những thế,cha mẹ Hân tỏ vẻ căm thù lão ra mặt,làm ngơ khi các đứa em của Hân đánh đuổi,sỉ nhục lão một cách côn đồ,lão nhẫn nhục cắn răng cùng Hân lạy lục ông bà. Lão bị tống ra khỏi nhà,Hân vật vã khóc than thảm thiết cũng không tài nào lay chuyển được sự quyết tâm mãnh liệt của cha mẹ mình.(Sau này tôi được biết,sở dĩ gia đình Hân ra mặt căm hận lão Tèo đến thế,bắt nguồn từ sự lãng trí rất đáng tội nghiệp của bà chị Hân,mà gia đình quy trách nhiệm do một sĩ quan hải quân gây ra trước đây. Là một chuyện đau lòng từ trước,ta không tiện kể nơi này,giờ thì lão Tèo nhận lãnh hết mọi roi thù trên thân lão)

Hân buộc phải nghỉ học.Giữ biệt trong nhà để tránh gặp gỡ lãoTèo. Lão đau khổ vô cùng,có chút giờ trông là lảng vảng lén lút gần nhà Hân mong gặp lại người yêu,nhưng nghe nói Hân đã được

cha mẹ đưa về quê để chờ ngày sanh đẻ,đưa bé sẽ gửi vào cô nhi viện để tránh tiếng xấu cho gia đình. Hân sẽ được mai mối với một anh chàng ở Sài Gòn,mà hai gia đình vốn là bạn nhau từ lâu. Lão như người mất trí,tôi ngày đi lòng vòng quanh trại,làm nhảm điều gì không rõ. Tôi liền mạng đến an ủi lão

-Cớ chi mà anh rầu rĩ như thế? Thiếu cha gì Hân khác ngoài kia. Anh quên bà Hân cho rồi.

Tôi chỉ nói lời khơi thế,vậy mà mắt lão long lên sòng sọc,đổ ngầu,hai bàn tay nắm cứng lại,thiếu điều móc súng ra bắn vào đầu tôi.

-Cậu nói gì ? Cậu nói gì?

Tôi xoa tay lia lịa.

-Ok ok tôi đi đây!

Một hôm. Ngày công tác như thường lệ,tôi và các chiến đĩnh đang phàm phạp chạy chậm chậm quanh vùng nước Kiến Hoà,Bến Tre. Tôi nằm lim dim trên chiếc võng nhà binh,đầu óc trống trải. Chợt tôi nghe từ chiếc máy truyền tin nhỏ cá nhân.

-Whisky !Whisky! Đây Charlie! (Whisky là biệt danh của tôi,Charlie là tên của trung úy Lê bá Muôn k.19 vốn là sĩ quan hành quân của đơn vị tôi).

Từ máy PC25 .

-Whisky! Bà Hân tự tử chết rồi!

Máy chỉ nói thế,rồi im bật.

Bà Hân tự tử chết rồi! Một điệp khúc khủng khiếp.Tôi kinh sợ hơn lần chạm đánh với CS vừa qua.Người tôi cứng,lạnh, máu tôi dường như không chảy đổ về tim. Hình dáng một cô gái xinh đẹp với đôi mắt thu hồn,đôi môi tươi tắn của Hân chợt hiện đến như một nét chấm phá tuyệt vời,hình dáng đẹp đẽ ấy nhạt nhoà dần theo dòng nước mắt đang tràn đầy đàn dựa trên mặt tôi. Tôi thương cảm cho cả ba người,lão,Hân và cháu bé vô tội trong bụng chưa kịp thành mẹ của Hân. Tôi nghiệp cho ông thầy khốn khổ của tôi.Ông mất hết,trống không,đời ông không còn chút ý nghĩa gì nữa.

Về bên.Tôi để nguyên vật dụng dưới thuyền,chạy vội đến phòng lão Tèo.Phòng lão trống trơn.

Lão mất tích từ hôm qua,mọi người không biết lão giờ ở nơi nào.Tôi nhìn ngắm quanh phòng,trên bàn tấm ảnh Hân với nụ cười xinh đẹp đang tinh nghịch nhìn tôi cười cười ,vô tư.Những chứng nhân trong phòng là một bức tranh tĩnh vật năm thân nhiên quanh đây,chúng thì thâm với tôi ....Chết rồi! Hân và cháu bé chết rồi! Tự dung tôi thù ghét chính tôi đã hèn nhất chấp nhận một sự thật vô cùng tàn ác.

Xác Hân được đưa về và quản tại nhà.Tôi đến để hy vọng được nhìn nàng một lần cuối,nhưng lần nào tôi cũng bị gia đình từ chối vào nhà,mấy đứa em của nàng còn đe dọa đánh tôi. Nhà Hân im re,trông bình thường tuồng như không hề có chuyện gì đã xảy ra cả.

Tôi đứng xơ rớ trước nhà Hân,chiếc cổng hoa giấy vẫn đỏ rực rỡ,và lão Tèo,ông bạn khốn khổ của tôi vẫn bật tằm,bật tích .

Ngày sau,gia đình mang Hân ra đồng chôn,đám táng của Hân trông hết sức mũi lòng,mấy người phu khiêng một chiếc quan tài bằng gỗ tạp,không nhang khói,không trống kèn,không kinh kệ,sư thầy,theo sau mấy đứa em và bà chị khủng,ba má Hân chắc còn căm thù,tức giận nên vắng mặt.Tôi đi theo từ xa,ngó quanh hy vọng tìm thấy lão Tèo chường mặt ra lúc đau buồn này. Lão tuyệt nhiên vắng bật.

Chỉ là một nắm đất thô nhô lên trên một cánh đồng thấp đầy lau sậy hoang dại,mộ của Hân là thế,không một nén hương,không một cốc bia,Hân nằm nơi ấy một cách thê lương.Mọi người,kể cả những mộ phu đã bỏ đi hết.Còn mình tôi đứng đây trước mộ nàng,tôi mân mê chiếc mũ lưỡi trai trong tay,lòng dâng lên bao nỗi bồi hồi.Tôi thầm trách lão Tèo sao nở nhần tâm,đã không

màng gì đến Hân và đưa bé vô tội lìa khỏi đời như hai chiếc lá vô tình. Khi tôi ngồi xuống tay sờ vào chút đất mới trên mộ nàng. Chợt tôi có cảm giác như một ai đó ở phía sau, tôi quay phắt lại... Lão Tèo! Lão xuất hiện như một bóng ma mờ nhạt, sau lưng lão là đám lau sậy vàng úa, phất phơ trong gió chiều. Đầu không nón, áo quần bẩn thỉu, râu tóc lởm chớm, lão đứng y như một hình nộm ở cánh đồng hoang dã. Ôi! Chàng Alan Delon đẹp trai, phong nhã của tôi bỗng chốc già đi trăm tuổi với đôi mắt đại dương buồn thảm.

Lão bước đến cạnh tôi bằng một giọng rè đục

-Thôi mình về!

Từ đây, lão Tèo dậm ra ít nói, không còn nhậu nhẹt hoặc đi ra phố nữa, đôi khi tôi rụt rè rủ rề thì lão nhẹ nhàng từ chối, tôi kính trọng nỗi đau lớn của lão nên giữ một khoảng cách riêng tạm thời. Thỉnh thoảng tôi thấy lão xuống thuyền đi tuần với anh em, có lẽ đại bàng của tôi cho phép lão đi, cho khuấy khuấy nỗi đau buồn đang giết chết lão từ từ chẳng. Việc điều động trên bờ đôi lúc lão giao cho trung úy Muôn xem hộ.

Giai đoạn này cuộc chiến ở nước ta càng lúc càng khốc liệt hơn. Giang đoàn tôi tiếp đón một vị chỉ huy khác. Ông Nhi đi, ông đại úy CB Hồ văn kỳ Tường đến thay thế, lão Tèo cũng bị hạn chế đi tuần vì phải phụ giúp vị chỉ huy mới toanh này.

Tình hình chiến cuộc nay đến hồi gay gắt, bọn CS miền Bắc tìm cách xâm nhập vào miền Nam qua ngõ Kampuchea, bên ta, con kinh đào Đồng Tiến thuộc vùng Đồng Tháp Mười là một bức tường ngăn chặn những vụ xâm nhập ấy. Hiện giờ giang đoàn 63 tuần thám do thiếu tá Nguyễn Thìn (Tức nhạc sĩ Hoàng Sa làm chỉ huy trưởng) đang tuần tra con kinh này. Là một chương ngại lớn cho bọn CS nơi đây nên đã hơn hai tuần chúng phong tỏa các đường tiếp tế, dùng cây tràm đóng cọc hai phía đầu và cuối con kinh với vô số mìn bẫy để cô lập ta. Giang đoàn 63 cần được giải tỏa.

Lệnh phía trên chỉ định cả giang đoàn của tôi phải cấp tốc vào kinh đào Đồng Tiến để giải tỏa cho 63 tuần thám và nhận công tác mới là thay thế địa bàn hoạt động. Nói mẹ ra là chúng tôi phải ở lại nơi này. Đúng là đen như lông con gái. Xui tận mạng..

Con kinh đào thẳng chừ, từ sông Ông Đốc chạy mãi cho đến Long An thì phải, tôi đoán như thế vì môn địa lý của tôi tồi nhất nước.

Vào kinh, mấy chiếc đĩnh chạy lúc chậm, lúc mau, có nơi dân chúng đặt chà nuôi tôm thì nơi ấy đường kinh hẹp lại, chỉ vừa cho chiếc đĩnh đi qua, mình đi chậm lại vì sợ sóng của thuyền làm hư hại công ăn việc làm của dân, lợi dụng việc ấy, nên chưa vào đến căn cứ của 63 tuần thám, một chiếc chiến đĩnh của 58 đã lãnh cha nó một trái mìn ngầm của bọn VC đặt bên này bờ, đối diện bên kia là đám chà nuôi tôm. Kết quả anh thuyền trưởng thiệt mạng, hai anh em bị thương, chiếc tiểu đĩnh hư hại, bất khiển dụng. Thế là, phải nhờ trực thăng đến tải thương, phải dùng một chiếc thuyền khác kéo chiếc thuyền hư về Cầu Dừa..

Bụng tôi lúc này đánh lô tô, ai nấy đều ở nhiệm sở tác chiến. Hai bên kinh toàn là rừng tràm, có nơi được quyền tác xạ tự do, VC như muỗi. Đến đoạn kinh đây cọc tràm, chúng tôi vừa dùng lựu đạn MK3 để kích động mìn bẫy, vừa lui thuyền vào để nhờ những chiếc cọc đũa để chúng tôi đi qua. Cũng im xuôi, không có chất nổ gì ráo.

Thiếu tá Nguyễn Thìn vui mừng chào đón chúng tôi và... một cuộc chơi mới bắt đầu.

Cả 'bộ tham...mu..' của 58 TT được ưu ái bàn giao địa bàn công tác, được tỉ mỉ chỉ dẫn những nơi chôn đầy 'ruồi nặng'...ôi! Chiến tranh gì mà phiền toái hết sức, giống như trò chơi cút bắt thua xưa, chúng thấy ta, còn ta thì rình rập chúng.

Sáu mươi ba tuần thám đi mát. Cuộc sống hằng ngày của chúng tôi đổi khác. Chúng tôi ít ló đầu ra trại, bởi ngu chi mà ló đầu ra để mấy em chằng tỉnh, gấu ngựa bắn sê chơi. Hết còn quán nhạc, em thom. Nhạc ở đây là tiếng đạn reo reo ngang đầu, em nơi này là mấy em du kích mặc bà ba đen cười ra lửa, hét ra đạn. Cả ngày không đi tuần thì đám sĩ quan chơi bài sát phạt lẫn nhau, tụ này sập xám, tụ khác Rumi, tụ nọ Dominoes. Ăn nhau thì ít, chửi nhau thì nhiều.

Lão Tèo càng ngày càng héo hon. Thỉnh thoảng lão cũng dắt thuyền đi kích giặc như tôi. Gần như cả ngày lão không nói chuyện với ai, cả tôi cũng mặc. Lão dạo này trông già ra đến tội nghiệp. Tôi thường tìm cách lân la gọi chuyện với lão, nhưng thấy lão cứ thờ ơ như người lãng trí, nên tôi ngại dần đi.

Một hôm, tự dưng lão đến tìm tôi, lão kéo tôi vào phòng lão.

-Bình vào đây, vào đây! Mình uống vài ly cho đỡ buồn."

Lão vào trong lấy bia, đá. Tôi nhìn quanh chợt trông thấy tấm ảnh của Hân đặt ở góc phòng. Tôi bước đến và cầm tấm ảnh nhìn ngắm lại Hân, nàng vẫn cười với tôi trong ảnh. Lão Tèo từ sau bước ra, khựng lại khi thấy tôi với Hân trên tay.

Trong một khoảng khắc và lần đầu tiên tôi thấy lão Tèo khóc. Lão đứng yên như một pho tượng, hai vai rung từng chập, im re, nhưng mặt lão thì dàn dựa nước mắt. Tôi bỏ Hân xuống, bước tới ôm lấy lão, tôi ôm lão thật chặt và... cả hai cùng khóc thành tiếng.

Một tíc tắc đã đủ. Giờ tôi mới hiểu thế nào là nỗi đoạn trường, bấy lâu tôi cứ âm thầm trách lão là người trưởng thành, nhân tâm. Tôi thương lão biết chừng nào, lão âm thầm ôm lấy nỗi đau đớn một mình lão, không chia sẻ cho một ai.

Lão mất vợ, xa con. Nay lại mất vợ, mất con. Tôi cảm phục cho sự chịu đựng kinh hồn của lão. Tôi khóc như chưa bao giờ được khóc. Có lẽ vì đang sống trong một hoàn cảnh hiểm nguy cộng thêm nỗi đau của lão khiến tôi đâm yếu mềm ra chăng?

Chính lão là người quay lại an ủi tôi mới kỳ cục.

- Đây! Đây! ngồi đây! ngồi đây! Tôi có chết đâu mà khóc dữ thế hè. Lâu quá anh em mình mới ngồi lại với nhau, thôi uống đi, cậu có muốn kêu Lê tích Thiện (tên này là bạn thân của tôi ở đơn vị này, hán thuộc K1 OCS) sang nhậu chơi không?
- Hán đi công tác, mai mới về. Tôi lau vội nước mắt nói.

Tôi và lão Tèo ngồi nhậu đến khuya lơ, rồi lẩn ra sàn trại ngủ khò. Khi tôi thức giấc, thì lão đã bỏ đi tự bao giờ. Đền phòng hành quân tìm lão, gặp Muôn, tôi chưa kịp nói gì, thì hán đã mau mắn.

-Ông Tèo đi công tác rồi. Ông xếp cực quá mà ông Tèo cứ khăng khăng đòi đi. Mày biết không?

Muôn nói nhỏ với tôi

-Ông Tèo bắt mẫn từ khi xếp Tường đến thay, cùng cấp bậc mà ở dưới 'cơ', tao còn bắt mẫn, huống chi niên trưởng Tèo vừa đang buồn vừa bị đi, thì ông không chịu ngồi đây là phải lắm rồi.

-Nhưng anh biết, hôm nay đến phiên tôi phải đi công tác sao anh không nói cho ông phó hay?

-Có chứ! Ông phó mà, mấy giờ thì cực ông ấy dùm tao. Ông còn nói, thằng Bình say quắc cần câu rồi, để cho nó ngủ, tôi muốn đi khỏi đây vài bữa, bắn lung tung chơi cho bớt buồn.

Tôi phát cáu

-Anh phải cản ông chứ, tôi có say gì nhiều đâu, ông đi được, thì tôi cũng đi được, anh phải cho tôi hay chứ,

Muôn đâm bực

-Mẹ! Mày lên gặp ông trưởng mà khiếu nại, tao không biết.

Tôi bực dọc về phòng, vừa lúc thằng Thiện từ vùng công tác đã bàn giao nhiệm sở hành quân với lão Tèo cũng về, gặp tôi, hấn la om lên.

-Tao cứ tưởng mày đến thay tao, sao lại là ông phó, piston dữ hén.

Tôi đã quạu nó lại châm thêm dầu.

-Bà nó! Ông nói tao say quá, nên ông đi thế cho tao, say cái con khi

Thằng Thiện cười hề hề

- Thôi qua bên tao uống bia, đánh Dominos chơi. Ở đây chán bỏ mẹ, cả ngày chẳng biết làm gì cho hết giờ.

Tôi buồn bã ậm ừ đồng ý và bước theo hấn.

Chiều xuống, bên ngoài trại mờ mịt tối, chúng tôi là những con cáo đang bị nhốt trong lồng, chúng tôi ngồi quanh những canh bài, hai ba nhóm, hút thuốc, uống bia, kể chuyện ăn chơi, gái ghẹo tầm phào, cười nói ì xèo.

Bên ngoài trời đã tối đen. Chợt chúng tôi nghe những tiếng pháo, tiếng súng máy nổ âm ì từ xa, những loạt nổ ấy càng lúc càng nhiều, khác với những tiếng đạn thường xuyên tôi nghe hằng đêm. Chúng tôi lại thấy hàng loạt hỏa châu bực sáng lên trên bầu trời.

Cả bọn chúng tôi im lặng, nghe ngóng, không xa lắm đâu, không xa lắm đâu, chúng tôi nói với nhau như thế. Vừa lúc ấy, ông Tường cùng với Muôn hồi hả bước vào, mặt đầy vẻ khẩn trương.

-Ông Tèo đang bị phục kích ở DTV 38. Bị thương! Anh Bình, anh Hải hướng dẫn 4 chiếc đỉnh đến địa điểm 38 cứu viện lập tức.

Thằng Thiện đứng lên đòi đi, nhưng tôi đã vớ vội chiếc nón sắt, chiếc áo giáp, súng cá nhân, xỏ chân vào đôi giày nhà binh, không kịp cột dây, ba chân bốn cẳng chạy hồi hả xuống cầu tàu, đục mấy anh lính tháo dây, chạy hết tốc lực hướng về phía đường tiếp vận số 38.

Lồng ngực tôi rung lên từng chập, run không phải vì sợ hãi như dạo trước, tôi run vì sự an nguy của ông bạn tôi. Tay tôi ướt đầm mồ hôi, nhìn các anh em đã vào nhiệm sở chuẩn bị tác chiến. Xa xa tiếng súng, tiếng pháo vẫn âm ì hồi thúc tôi, trên không, hỏa châu liên tục phóng lên, chập choạng những lằn sáng ma quái. Tôi run thật run, miệng tự dưng lẩm bậm khấn vái lung tung, mà trước đây tôi là người có đời nào tin vào Trời vào Phật đâu.

Các chiến đỉnh của tôi vừa bắn vào bờ, vừa đến gần hơn nơi lão Tèo đang chiến đấu với giặc. Trong khung cảnh mờ tối, tôi trông thấy cả bốn chiến đỉnh phía trước đang ủi bãi và đang kịch liệt bắn dồn dập vào đám rừng tràm trên bờ.

Tôi ra lệnh ba chiếc thuyền của tôi chạy dọc bên ngoài, các khẩu súng lớn tác xạ vào những mục tiêu nghi ngờ. Riêng tôi thì khẩn trương chạy đến chiếc chiến đỉnh số 44 của lão Tèo đang bị thương trên ấy.

Tôi đến. Một hình ảnh cực kỳ hãi hùng hiện trước mắt tôi. Lão Tèo nằm ngửa trên nắp hầm máy của chiếc 44, đầu của lão kê trên đùi của một anh lính, tay anh này đang áp chặt vào phần cổ, dưới hàm phải của lão Tèo, nơi vết thương máu vẫn còn chảy ra, ướt đầm bàn tay của anh lính và đầm hết một khoảng ngực của lão. Tôi bủn rủn tay chân, nhảy qua chiếc 44, thẳng thốt la hét

-Mang qua thuyền tôi!. Mang qua thuyền tôi ngay!

Mấy anh lính khiêng lão Tèo sang chiếc đỉnh vừa tôi, đồng thời tôi giao vùng công tác lại cho một chuẩn úy CB Hải trong toán cứu viện với tôi

Vết thương trên cổ lão quá to, anh y tá cố gắng băng tạm hy vọng cầm máu được chút nào hay chút nấy. Tôi ngồi xuống ôm đầu lão, mắt lão mở hi hí, người lão mềm xèo, ấm hĩm, hai tay buông

xuôi trên nền thuyền, hơi thở của lão đứt quãng, khò khè qua kẽ trống ở vết thương nơi cổ. Tôi kê mặt tôi sát mặt lão.

-Anh Tèo! Anh Tèo! Bình đây! Bình đây! Anh Tèo....

Không hề động đậy, không một phản ứng, không hề lộ ra một cảm giác nào tỏ ra mình đang đau đớn. Hoàn toàn không. Tôi lay nhẹ, tôi kêu thì thầm, tôi khóc rung rức, tôi mặc nướn mắt tôi nhỏ ròn dòng xuống thân, mặt mũi lão. Tôi run sợ đến muốn ngất xỉu tại chỗ. Chiếc chiến đĩnh đã chạy hết tốc lực, sao tôi vẫn thấy nó chậm chạp làm sao. Lúc này trận chiến đã yên tĩnh. Căn cứ sao quá xa đối với tôi. Lòng tôi dâng lên bao nỗi bồi hồi. Tôi thương cảm cho bạn tôi, một đời khốn nạn, một đời cực kỳ xấu xa. Tôi ngồi khóc âm thầm. Nướn mắt tôi chan hoà trên mặt. Chợt tôi có cảm giác thân lão Tèo hơi rung động, tôi mừng quýnh cúi sát, sờ vào mặt lão.

-Anh Tèo ! Bình đây! Anh Tèo!

Tôi không biết lão có nghe, thấy tôi không?. Tôi nắm và mân mê bàn tay của lão. Chỉ còn năm mười phút nữa sẽ đến căn cứ, tôi tự nhủ, họa may bác sĩ ở tiểu khu sẽ giữ được mạng sống của ông bạn xui tận mạng này. Tôi thấy mấy ngón tay của lão run nhẹ nhẹ, mắt lão cũng hơi run run nhưng vẫn hi hí mở. Tôi cúi xuống, chỉ nghe một tiếng nấc thật nhẹ. Và... Lão Tèo, ông bạn thân yêu, ông chỉ huy phó, Alan Delon đẹp trai hào phóng của tôi ...LÃO TÈO ĐÃ VĨNH VIỄN THÀNH NGƯỜI THIÊN CỒ.

Tôi ôm lấy người lão khóc oà lên thành tiếng. Anh Tèo ơi! Anh Tèo ơi! Có phải đây chỉ là một giấc mộng dữ không anh? Ôi cuộc đời này sao vô cùng phi lý, và chiến tranh sao lại quá vô tình như thế được. Tôi ngồi sững sờ cạnh xác lão. Chiếc chiến đĩnh cập vào cầu nổi. Tiếng chân các nhân viên hối hả chạy xuống. Tôi bỏ lão nơi đó, xách chiếc nón sắt trên tay thất thiếu bước lên phòng, ông Tường gặp tôi giữa đoạn cầu, giữ tôi lại và hỏi

-Anh Tèo thể nào?.

-Chết rồi!

Đơn giản đến mức kinh sợ, Bầu trời tối đen, dưới mây ngọn đèn vàng hắt ám từ cầu tàu, bóng dáng của những anh lính như ma trời. Chiếc tiêu đĩnh vẫn vô tư nằm im lìm, ông bạn tôi phía dưới cũng nằm im lìm. Tôi đứng trên này lồng ngực tôi như đang bị ai dẫm nát. Tôi chợt nhớ đến Hân, tôi toát lạnh toàn thân, khi nghĩ rằng nếu Hân còn sống cho đến giờ, ngày chết của lão Tèo biết đâu cũng là ngày sanh của đứa con vô tội của lão. Ôi chao! Tôi nhìn xuống nơi chốn cuối cùng của lão Tèo nằm.

Tôi không thấy gì cả, ngoài bóng tối thê lương, khi gió của vùng Đồng Tháp Mười thổi phân phật, mang theo mùi phèn chua của nước sông đêm, ập vào khuôn mặt đầy nước mắt của tôi một cách vô tình....

Vĩnh biệt anh Tèo.

BÀI THÍN

(Viết theo bài cỏi tạm đã có từ trước)

Chú thích:

Sau đại úy Tèo mất vài tháng. Cả giang đoàn 58 'được' điều động ra Quảng Trị có lẽ cuối năm 71 (không nhớ rõ lắm). Cả giang đoàn nằm trên LSD gì đó chạy nửa đường, thì nghe QTrị mất, do đó chúng tôi phải tay đôi vùng công tác và đóng ở đầu sông Thu Bồn thuộc Hội An.

Đây lại bắt đầu cho một cuộc chơi khác ,không kém phần gian nguy.

58 tiếp đón quan Nguyễn Phong, Nguyễn trung Đức, sau nghe nói quan Hồ Hoát cũng đến..

Chuyện Thu Bồn là một chuyện như huyền thoại...kể hoài không hết.